

РОЗДІЛ I

Новенькі брунатні черевички на невисоких підборах весело цокотіли бруківкою головної вулиці міста під хрусткий шелест накрохмаленої світло-синьої спідниці шістнадцятирічної Етель Нортон. Вона йшла повз яскраві вітрини крамниць з одягом, капелюхами, прикрасами, книгами та солодощами. Срібний годинник на ланцюжку показував чверть на одинадцяті.

Поглянувши на годинник, Етель зойкнула та прискорила ходу: вона поспішала до своєї нової школи — закритої жіночої академії панни 'С' — і дуже не хотіла спізнюватися в такий важливий день, адже сподівалася справити гарне враження на своїх нових викладачок. Насправді вона приїхала ще рано-вранці та блукала вулицями міста, виглядаючи море, якого ще ніколи не бачила у своєму житті.

І все ж таки попри поспіх Етель раптово оповило нестримне бажання зупинитися перед вітриною найближчої крамниці та подивитися, чи добре сидить на її пишному каштановому волоссі новенький солом'яний капелюшок із синьою стрічкою та помилуватися, як гарно виблискує на сонці срібна брошка у вигляді літери 'Е' (подарунок з нагоди нового навчального року) на мереживному комірі її білої блузи.

Етель сором'язливо посміхнулася своєму примарному відображенню та, швиденько заховавши годинник до кишені спідниці, попрямувала широкою алеєю міського парку серед розлогих каштанів, кленів, чинар та акацій, чий затінок так доречно рятував від палючого південного сонця. Десь у парку веселенько дзюркотів фонтан.

Перетнувши парк та вийшовши на бруківку, де зрідка проїжджали екіпажі, Етель опинилася на тихій вулиці серед невисоких ошатних будинків з білого та рожевого каменю. На першому поверсі одного з них за круглими столиками невеличкої охайної кав'ярні відвідувачі насолоджувалися прохолодними напоями та читали ранкові газети. У повітрі стояв вологий запах пилу, а під ногами швидко висихали калюжі. Щоб бодай трохи врятуватися від задухи, мешканці міста час від часу поливали вулиці водою.

Спритно оминаючи розвішену для просушування білизну, Етель впевнено крокувала вже знайомими вулицями та провулками до високого кам'яного паркану, а звідти до крутих кам'яних сходів крізь тріщини яких густо пробивалася дика трава. Етель почала спускатися повільно та обережно, тримаючи поділ спідниці, щоб, не дай Боже, не перечепитися та не покотитися вниз.

Вона полегшено зітхнула, коли нарешті опинилася біля підніжжя сходів, і, перевівши подих, пішла запиленою стежиною, що простягалася вздовж високих тополь та вела прямісінько до маєтку, де нині розташовувалася академія. Незабаром вона почула позаду себе кроки. Етель зупинилася, обернулася та побачила заморену на вигляд дівчину у простій сірій спідниці та блузі, старомодному капелюсі та зі стареньким саквоюжем у руках.

— Привіт, незнайомко, — звернулася вона до Етель із привітною посмішкою.

— Привіт, — сказала Етель. — Теж до академії?

— Еге ж, — відповіла дівчина, важко зітхаючи. — І все через родинне прокляття!

— Родинне прокляття?

— О, так! — цього разу дівчина по-театральному закотила свої великі сірі очі. — Родинне прокляття у персоні моєї любшої матері, яка абсолютно несподівано вирішила, що я обов'язково маю навчатися в цій клятій академії. І ніякі заперечення з мого боку щодо цього не мали жодного впливу на її рішення відправити мене сюди. А такі родичі, скажу я тобі, — це справжнє родинне прокляття!

Етель посміхнулася: її нова знайома виявилася дуже кумедною, і вона сказала:

— Моя мама також виявилася незворушною з цього приводу. Втім, я сподіваюся, що нам тут сподобається. Тут дуже свіже повітря попри спеку, і навіть море є, хоча мені так і не вдалося його побачити, тож я чекаю слухної нагоди. До речі, мене звати Етель.

— Елена, — весело відповіла дівчина. — Приємно познайомитися, Етель. Ну то що, ходімо до академії? Чи, може, спочатку до моря? Навіщо чекати якоїсь іншої нагоди?

— Спокусливо. Але, мабуть, море має все ж таки трохи зачекати. Маю передчуття, що сьогодні нам краще не спізнюватися.

— Гадасеш, вони нас відрахують за запізнення в перший же день?

— А тобі б цього дійсно хотілося?

Елена кумедно примружила очі, а потім махнула рукою.

— Насправді ні. Це мій нестримний дух бунтарства постійно змушує мене вступати в суперечність із самою собою та іншими.

— Родинне прокляття та дух бунтарства, — усміхнулася Етель. — А от моя мама каже, що в мене надмірна уява і що я маю навчитися її приборкувати.

Елена уважно подивилася на неї й зробила висновок:

— Ні, не треба. Вона тобі личить.

Етель засміялася.

— Подивимося, що ти скажеш через тиждень! — застерегла вона дівчину.

Під веселі теревені та жарти дівчата рушили до білого маєтку з колонами, що вигулькував удалечині крізь пишне гілля дерев.

Етель вважала, що їй дуже пощастило зустріти Елену, адже тепер вона не мала йти до академії на самоті, бо то, до речі, було ще однією причиною, чому вона так довго блукала містом.

Нарешті вони увійшли у широкі ковані ворота, порослі плющем та яскравими червоними квітами, пройшли головною алеєю великого парку з різноманітними деревами і яскравими клумбами й невдовзі опинилися на просторій галявині перед маєтком, де вже зібралось чимало дівчат.

Молоді панянки в мереживних блузах, модних спідницях та світлих сукнях сиділи прямисінько під деревами серед пишних кущів троянд, шипшини, бузку та жасмину на м'яких білих ковдрах та чаювали, наче на пікніку у якоїсь ексцентричної світської пані.

Елена смикнула Етель за рукав і вказала на ковдру, посередині якої стояла срібна тача з порцеляновим чайним сервізом та різними найдками.

— Чаю? — запитала вона із грайливою посмішкою.

— Не відмовлюся, — відповіла Етель та поспішила за подругою.

Зручно вмовстившись на ковдрі, Елена зняла свій старий капелюх і недбало жбурнула його вбік; її пряме волосся, розділене посередині на дуже суворий проділ, було кольору грозового неба.

— Ну що ж, тепер можна і перепочити як слід. У мене, скажу тобі, був дуже довгий ранок. — Вона окинула оком галявину та кивнула. — Гадаю, ти мала рацію. Можливо, ця академія нам все ж таки сподобається. Звісно, якщо вони завжди нас отак частуватимуть. Кажуть, — повільно додала вона та підморгнула, — що іноді страшне прокляття може перетворитися на справжнє благословення...

Етель засміялася й сіла на ковдру. Їй подобалася ця незвичайна сіроока дівчина з оригінальним почуттям гумору. Вона зняла свого солом'яного капелюшка і дбайливо поклала його біля себе. Запах ароматного чаю та печива спокусливо наповнював повітря, а при вигляді канапок та тістечок Етель зрозуміла, наскільки вона насправді зголодніла. Елена вже налила собі чаю з цукром і молоком та з превеликою насолодою сьорбала його з порцелянної чашечки, на якій були зображені тендітні рожеві квітки.

— Ах, яка ж смакота, — промимрила вона, роблячи черговий ковток.

Етель не могла не погодитися: і чай, і канапки, і тістечка були дуже смачними, а сидіти на м'яких ковдрах у прохолодному затінку розлогих дерев було дуже приємно. До того ж це давало їм можливість не тільки сховатися від спеки та перепочити, а також роздивитися інших студенток академії, з якими вони мали навчатися й жити пліч-о-пліч протягом цілого навчального року.

Наївшись досхочу, Елена випросталася на ковдрі й прикрила обличчя капелюхом. Етель саме занурювала печиво до чашки з чаєм, коли над їхніми головами пролунав співучий дівочий голос:

— Добридень, милі панянки. Чи можна приєднатися до вашого чарівного товариства?

Від несподіванки Етель впустила залишки печива в чашку. На щастя, вона встигла випити майже весь чай, тож усе обійшлося без неприємних наслідків для її білої блузи. Елена між тим повільно скинула капелюха та уважно подивилася на незнайомку.

Перед ними стояла висока та струнка постать вродливої дівчини у вишуканій шовковій сукні та величезному крилатому капелюсі. Етель такі бачила хіба що на сторінках модних журналів і навіть не могла собі уявити, скільки він коштував. Її власний солом'яний капелюшок тепер уже не здавався їй таким гарним, як тоді, коли вона розглядала себе у вітрині крамниці.

— Авжеж, — відповіла Елена. — Будемо раді знайомству.
Я — Елена, а це — Етель. Ласкаво просимо.

— О! Бачу я не даремно вирішила приєднатися саме до вас, — сказала дівчина з таємничою посмішкою. — Моє ім'я Ермінгард.

Етель та Елена подивилися одна на одну й розсміялися.

— Тоді вітаємо тебе у нашому ексклюзивному товаристві, — вела далі Елена. — Тут ми раді усім дівчатам, чії імена починаються з літери 'Е'.

Дівчина граціозно присіла на край ковдри. Плавними та неквапливими рухами вона зняла свого величезного капелюха, який, мабуть, був зроблений на замовлення. Ермінгард мала золоте волосся, наче справжня казкова принцеса, а в її манерах було щось по-справжньому королівське. Етель зачудовано дивилася на неї, бо знала, що сама ніколи не буде такою витонченою та елегантною.

Дівчата продовжили знайомитися поміж собою, коли Елена привернула їхню увагу до ганку перед маєтком, де з'явилася ціла купа панночок у довгих срібних мантиях, що струменіли додолу та мерехтіли на сонці.

— Це, мабуть, наші викладачки, — простогнала вона так, ніби промовляючи свої останні слова, — а отже, наші муки ось-ось розпочнуться...

— Муки? — перепитала Ермінгард.

— Не звертай на неї уваги, — відказала Етель. — Елена має схильність до надмірного драматизму.

— Етель! — вигукнула Елена, схопившись за серце. — Як ти можеш таке казати про свою найліпшу — вже принаймні пів години — подругу?

Етель засміялася.

— Пробач. Просто я добре знайома з симптомами. Моя бабуся в минулому була акторкою театру, проте вона й досі продовжує застосовувати свої акторські здібності в повсякденному житті. Гадаю, у деякому сенсі це моє родинне прокляття...

Вона багатозначно подивилася на Елену, яка весело пирхнула у відповідь. Ермінгард подивилася на них обох, проте більше нічого не сказала.

Три дівчини та інші студентки зіп'ялися на ноги. Етель з інтересом розглядала викладачок: вона помітила, що на комірах їхніх мантий красувалися вишукані смарагдові брошки у формі великої латинської літери 'S'.

— Ласкаво просимо до закритої жіночої академії панни ‘С’, — привітала їх одна з викладачок. — Ваші заняття розпочинаються завтра о дев’ятій годині ранку. Ваші кімнати знаходяться на третьому поверсі обабіч вітальні, де ви зможете проводити вільний від навчання час. Також у вашому розпорядженні парк академії. Будь ласка, підтримуйте порядок у своїх кімнатах. Один раз на місяць буде проводитися обов’язкова перевірка учнівських приміщень. У вітальні ви зможете ознайомитися з правилами нашого навчального закладу, розпорядком дня, якого дотримуватиметеся впродовж навчального року, та з розкладом занять на перший тиждень навчання. На своїх уроках викладачки академії забезпечать вас усіма необхідними матеріалами та докладно розкажуть про свої вимоги, очікування й оцінювання ваших знань — у нашій академії ви можете забути про звичайні оцінки.

Етель та Елена перезирнулися. В очах Етель замиготіла паніка. Ермінгард, навпаки, залишалася незворушною — її погляд був спокійним та навіть байдужим.

— Щоб уникнути запізнь та інших негараздів у перший день занять, будь ласка, ознайомтеся з розташуванням тих аудиторій, чії номери зазначені в розкладі. Окрім того, деякі заняття будуть проходити на свіжому повітрі, тож перед початком зазначеного уроку ви маєте зібратися біля входу до академії та зачекати на викладача. Ми сподіваємося, що з часом стіни академії стануть для вас справжнім другим домом. Будь ласка, не залишайте територію академії без дозволу. Ми бажаємо вам гарного дня та з нетерпінням чекаємо на подальше знайомство і плідну працю.

— До скорої зустрічі, дівчата! — весело вигукнула інша викладачка перш ніж вони всі повернулися до будинку серед колювання та мерехтіння мантій.

Дівчата одразу загомоніли, обговорюючи почуте.

— Гадаю, на цьому офіційна частина закінчилася, — сказала Елена. — То що будемо робити?

— Стривайте, якщо вони не ставитимуть оцінки, як вони тоді нас оцінюватимуть? — запитала Етель із напругою в голосі; оцінки її завжди нервували, проте, як виявилось, одна тільки думка про якийсь зовсім інший та невідомий спосіб оцінювання непокоїла її набагато більше.

— Мабуть, все залежатиме від того, чому саме вони нас навчатимуть, — спокійно відказала Ермінгард. Здавалося, її нічого не може збентежити.

— Тоді ходімо до маєтку, — запропонувала Етель. — Я хочу подивитися на розклад занять!

Всередині було тихо, прохолодно та панувала напівтемрява. Сонячні промені, заплутавшись в густому гіллі ялин, що росли за вікном, розсипалися тонкими ниточками по паркету, в той час як гарненька чорно-біла киця марно намагалася їх зловити. Зсередини маєток виглядав майже так, як уявляла його Етель: блискуча дерев'яна підлога, ліпнина, світло-зелені шпалери з золотими мотивами, мармурові каміни, дзеркала з позолотою, арки, широкі підвіконня та величезні сходи. Проте маєткові безперечно бракувало особливого шарму та справжнього домашнього затишку. На стінах не було жодної картини, на каміних полицях жодної статуетки чи серветки, в коридорах жодної шафи з порцеляною, а на підвіконнях жодної квітки в горщику чи декоративної подушечки. Етель навіть стало трохи сумно через цей будинок, бо навколо були тільки пусті коридори та зачинені двері.

На третьому поверсі дівчата знайшли свої кімнати, де на них вже чекали їхні валізи, ознайомилися з правилами академії та розкладом занять, знайшли потрібні аудиторії (майже всі знаходилися на першому поверсі) і знову вийшли на вулицю, яка зустріла їх неймовірною спекою. Та повертатися до прохолодного, але похмурого будинку їм зовсім не хотілося.

Вони гуляли великим, місцями занедбаним, парком, знайомилися з іншими дівчатами, ділилися своїми враженнями та сподіваннями. Серед великої кількості нових облич та імен Етель особливо запам'яталися гарненька рожевощока білява дівчина на ім'я Б'янка та висока чорноока Лігодора з іронічним поглядом, з якою та вже встигла потоваришувати. Також було просто неможливо не запам'ятати близнючок Баумгартнер: — Розалінд і Розамунд — в екстравагантних сукнях, з неймовірною кількістю косиць і різноколірних стрічок у темному волоссі. Вони були галасливими та схильними до гучних спалахів неконтрольованого сміху.

Етель звернула увагу на невисоку тендітну дівчину на ім'я Айріс, яка бігала парком у пошуках метеликів та комах, бо обожнювала різного роду істот. Проте їй зовсім не сподобалася така собі Руда, яка наполягала на тому, щоб до неї зверталися саме так. Вона нагадала Етель маленьку розбійницю з казки *'Снігова Королева'*, яка неабияк налякала її в дитинстві. От

і від одного погляду на Руду по її шкірі побігли дрижаки. Було щось дике та лихе в її погляді та хижій посмішці, а її неохайне яскраво-руде волосся виглядало так, наче старанно уникало знайомства з гребінцем.

Дівчата повернулися до маєтку за декілька годин до вечері. Треба було ще розпакувати валізи, облаштуватися на новому місці та (у випадку Ермінгард) перевдягнутися. Дівчина казала, що ще ніколи в житті так довго не ходила в одній і тій самій сукні. Етель навіть не здивувалася. З усього було зрозуміло, що Ермінгард із заможної родини: її одяг був дуже дорогим, манери вишуканими та владними, а погляд виражав її непохитну віру у власну велич.

Після вечері Етель попрощалася з дівчатами та пішла до своєї кімнати. Це була невеличка та доволі затишна кімната з видом на парк. Біля вікна стояв письмовий стіл з двома місткими шухлядами та зеленою лампою, а поруч — дерев'яний стілець із м'якесенькою подушкою. Навпроти вікна було високе ліжко, вкрите строкатою ковдрою, над яким висіла пуста книжкова полиця. Етель не терпілася заповнити її своїми улюбленими книжками. Доповнював цей простий інтер'єр невисокий комод із дзеркалом і шафа.

Етель переодягнулася в нічну сорочку, розчесала своє довге густе волосся та лягла спати, намагаючись попри хвилювання, від якого всередині все аж стискалося, не думати про те, наскільки сильно вона сумує за своєю родиною та переживає за перший день занять. Вона й досі не розуміла, чому мати настояла на тому, щоб вона закінчила своє навчання саме в цій закритій школі, і її уяву з цього приводу було важко приборкати.

РОЗДІЛ 2

Наступного ранку Етель прокинулася від голосного та дуже наполегливого дзеленчання, що лунало коридором. Піднявшись із ліжка та загорнувшись у халат, Етель пішла до ванної кімнати, що розташовувалася в кінці третього поверху. Вона була першою, проте поступово простора білосніжна кімната з дзеркалами вздовж однієї стіни, що висіли над рядом білих рукомийників зі срібними кранами, почала наповнюватися заспаними дівчатами. Невдовзі вони вже жваво розмовляли, сміялися та заплітали одна одній коси.

Повернувшись до своєї кімнати, Етель переодягнулася в одяг для занять — за статутом академії це мала бути практична спідниця темно-синього кольору та проста біла блуза. Саме в цю мить двері її кімнати прочинилися.

— Готова? — запитала Елена з порога, навіть не намагаючись прикрити свого велетенського позіху.

— Гадаю, що так, — відповіла Етель, кидаючи останній погляд на своє відображення в дзеркалі. З вікна на її обличчя падав сонячний промінь, який пом'якшував та прикрашав її риси. Етель спало на думку, що в такому чарівному освітленні вона виглядала майже гарненькою.

— Тоді ходімо, — сказала Елена. — Я просто вмираю з голоду...

Етель та Елена пройшли довгим коридором повз інші кімнати і спустилися широкими сходами серед стрімкого та галасливого потоку дівчат, направляючись до їдальні, яка розташовувалася на першому поверсі на просторій веранді зі скляним дахом та французькими вікнами.

Етель пригадала, що минулого вечора, коли вони спустилися на вечерю, за вікном вже сутеніло, тому у бузкових і сірих відтінках небосхилу та м'якому мерехтінні свічок, що освітлювали їдальню, все виглядало зовсім по-іншому. До того ж напередодні Етель була настільки переповнена емоціями та ошелешена незвичною кількістю людей навколо себе, що майже нічого не помічала, окрім страшного галаса і свого власного занепокоєння.

Перше, що вона помітила, коли зайшла до їдальні цього ранку, — сліпуче сонячне світло та білі напівпрозорі фіранки. Друге — тут було так багато різноманітних рослин, що їдальня скоріше нагадувала оранжерею. У повітрі стояла задуха та волога, солодкі квіткові аромати, від яких йшла обертом голова, й відчутний запах мокрої землі. Уздовж стін в охайних дерев'яних ящиках стояли лимонні та апельсинові дерева, а поміж круглих столиків, за якими сиділо вже чимало дівчат, стояли яскраві кущі олеандра та китайської троянди з рожевими, червоними, помаранчевими й жовтими квітками. Етель та Елена зайняли порожній стіл біля куща олеандра. Етель завжди подобався його трохи різкий запах. Невдовзі до них приєдналися Ермінгард і Айріс. Остання витягла зі своєї шкіряної торбини велику склянку та поставила на стіл...

Етель та Ермінгард закричали — Елена засміялася.

На дні склянки плазували дві яскраво-зелені ящірки.

Наступної миті прекрасне личко Ермінгард скривилося.

— Айріс, невже не можна було залишити цих істот десь в іншому місці, щоб не псувати нам усім сніданок? — холодно запитала вона.

Етель не могла не погодитися з Ермінгард.

— Пробачте, дівчата. Я просто хотіла, щоб вони трохи побули на сонці, — засмучено відповіла Айріс. — У моїй кімнаті майже немає сонячного світла, а Моргана та Мінерва так його любляють...

— Моргана та Мінерва? — перепитала Ермінгард, вигнувши брови.

— Це їхні імена, — простодушно пояснила Айріс, кидаючи лагідний погляд на ящірок.

— Так, — через силу видавила з себе Ермінгард, — я здогадалася щодо цього. Причина мого здивування полягала зовсім в іншому.

— А... так. — Айріс кивнула. — Знаю, що зазвичай таким тваринкам імена не дають, але я так не можу...

І вона благально подивилася на дівчат.

— То що скажете? Можна мені їх тут залишити?

— Мені все одно, — весело сказала Елена, намазуючи великий шматок хліба полуничним джемом. — У нашому селищі й не такі істоти водяться. Справжні гадуки, я вам скажу. І, до речі, не всі вони є плазунами!

Елена голосно засміялася з власного жарту.

— Ну що ж, якщо справа у сонці, нехай залишаються, — неохоче сказала Етель, хутко відводячи погляд від склянки та дивлячись на наїдки перед собою: вівсяна каша, сендвічі з огірками, тости з джемом, а також кекс з родзинками та горіхами.

Ермінгард важко зітхнула й зробила делікатний ковток чаю.

— Не можу сказати, що я в захваті від цього, — повільно сказала вона, — проте якщо інші дівчата не проти...

Решту сніданку вона просиділа мовчки, але з дуже незадоволеним виразом обличчя. Етель знов почала відчувати неабияке нервування. Перший навчальний день був нерідко вирішальним, а перші враження невблаганні у своїй постійності. Якщо виказати бодай якусь слабкість, викладачі та навіть інші дівчата неодмінно використовують її проти тебе у майбутньому, особливо коли ти того зовсім не чекатимеш.

Етель мимоволі згадала свою викладачку латини з тієї школи, де навчалася до цього часу, та роки тортур і принижень, які зазнала на її уроках через те, що колись давно мала необачність неправильно поставити наголос в одному-єдиному слові. Гірке відчуття образи та несправедливості й досі ятрило їй душу.

За сусіднім столиком Літодора, Б'янка, Розамунд та Розалінд жваво обговорювали їхній розклад занять.

Невдовзі вже знайоме наполегливе дзеленчання повідомило їм, що час поспішати на перший урок — мистецтво каліграфії, який проводила викладачка на ім'я Мадам де Плюм.

Просторий та світлий кабінет мистецтва каліграфії привітав їх трьома рядами дерев'яних парт на одну особу та великою кількістю прикладів каліграфічного мистецтва на великій чорній дошці: поодинокі літери, великі й маленькі, друковані й рукописні, та цілі алфавіти в різному, проте бездоганному виконанні.

Біля відкритого вікна на краю викладацького столу поважно сиділа чорно-біла киця. Дівчата почали навперербій привертати її увагу, проте вона зміряла тих таким красномовним поглядом, що вони швидко покинули свої невдалі спроби встановити контакт з місцевою фауною.

На кожній парті на них чекали білі аркуші паперу та письмове приладдя. Етель сіла за другу парту біля вікна, Елена — на парту поруч.

— Невже вони гадають, що ми не вміємо писати? — голосно запитала остання, недовірливо розглядаючи чорнильницю та купу гусячих і воронячих пер.